

Arrest

nr. 75 716 van 24 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 9 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VERCAUTEREN en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Togolees staatsburger te zijn van Tchamba-origine afkomstig van Lomé. Eind juni-begin juli 2005 ontmoette u uw zwangere vriendin bij u thuis. Toen ze binnen kwam vertelde ze u dat ze een medicijn had genomen om een abortus te plegen. Ze had veel pijn en begon te roepen. Even later stierf ze. U weet niet precies waarom ze de abortus wou maar hebt wel vermoedens. Misschien was het omdat haar moeder er tegen was dat u de vader zou zijn of omdat uw vriendin vermoedde dat u nog andere vrouwen zag. Omdat u panikeerde liep u weg. Nog dezelfde dag verliet u Togo en reisde u naar Niger. U vreest dat de ouders van uw vriendin u zullen willen vermoorden omdat ze u verantwoordelijk houden voor haar dood. U vreest de bovennatuurlijke krachten van haar moeder en vreest geen bescherming te zullen krijgen in Togo omdat de vader van uw vriendin uit een invloedrijke familie komt. Via Niger reisde u verder door naar Libië waar u allerlei werkjes deed. Omwille van de

recente problemen in Libië waarbij Zwart-Afrikanen werden geïmigreerd, besloot u het land te verlaten. U reisde via Frankrijk naar België waar u op 13 juni 2011 aankwam en de volgende dag asiel aanvraag.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Er dient immers te worden vastgesteld dat u geen enkel element aanbrengt tijdens uw asielprocedure waaruit blijkt dat u daadwerkelijk vervolgd wordt in het land waarvan u de nationaliteit draagt, zijnde Togo. U verklaart dat uw vriendin in uw woonplaats stierf door het nemen van een medicijn voor een abortus, en dat u meteen nadat u vaststelde dat ze dood was, uw land ontvlucht bent (zie gehoor CGVS, p.4, 6). U weet niet wat er na de dood van (N.) gebeurd is (zie gehoor CGVS, p.6). Bovendien vermoedt u dat (N.) dood is omdat u uw hand aan haar neus hebt gehouden en ze voor u overleden was (zie gehoor CGVS, p.5), maar hebt u zelfs niet afgewacht tot de dood ook daadwerkelijk werd vastgesteld. Bij een abortus op 6 maanden is het niet onaannemelijk dat uw vriendin het bewustzijn zou verloren hebben. Hierover hebt u echter allemaal geen duidelijkheid kunnen verschaffen tijdens het gehoor op het CGVS aangezien u verklaarde meteen gevlucht te zijn en sindsdien geen nieuws meer gehoord te hebben uit Togo (zie gehoor CGVS, p.2, 6).

U vreest de ouders van (N.) omdat u denkt dat ze wraak zullen willen nemen omwille van de (vermoedelijke) dood van hun dochter. U vreest vooral haar moeder omdat zij over bovennatuurlijke krachten zou beschikken (zie gehoor CGVS, p.4, 5). Hoewel begrip kan opgebracht worden voor de angst die mensen kunnen hebben voor bovennatuurlijke krachten, dient hierbij toch te worden opgemerkt dat dergelijke angst enkel gebaseerd is op bijgeloof en elke objectieve grondslag mist. Wat betreft de vrees die u koestert voor de macht van (N.)'s familie, die tot dezelfde stam als de president behoort, kan nogmaals worden opgemerkt dat u over geen enkel objectief element beschikt waaruit blijkt dat u ook daadwerkelijk door de Togolese autoriteiten of (N.)'s familie gezocht wordt met het oog op vervolging. U baseert zich in deze enkel op vermoedens uit 2005 (zie gehoor CGVS, p. 6), zeker aangezien u eerder zelfs verklaarde (N.)'s familie nooit ontmoet te hebben (zie gehoor CGVS, p. 5), wat het toch zeer moeilijk maakt hun reactie in te schatten.

Verder kunnen toch ook nog enkele opmerkingen worden gemaakt over uw relatie met (N.). Zo verklaarde u voor het CGVS haar familienaam niet te kennen en noemde u haar enkel (N.) (zie gehoor CGVS, p. 3) terwijl u voor de DVZ duidelijk verklaarde dat ze (M.N.) heette (zie verklaring DVZ dd. 20/6/2011, nr.31). Verder wist u duidelijk niet hoeveel broers en zussen (N.) had, hoewel u gedurende twee jaar een relatie zou gehad hebben met (N.) (zie gehoor CGVS, p.3, 5). Bovendien verklaart u haar familie nooit ontmoet te hebben en zou ook zij uw familie nooit ontmoet hebben (zie gehoor CGVS, p.5), wat merkwaardig is aangezien u verklaarde in dezelfde buurt gewoond te hebben (zie gehoor CGVS, p.4). Ten slotte kan nog worden vastgesteld dat u zichzelf tegensprekt betreffende het moment waarop (N.) zou gestorven zijn. Zo verklaarde u tijdens het gehoor voor de DVZ dat (N.) overleed eind 2005/begin 2006 (zie verklaring DVZ, nr.31) terwijl u voor het CGVS verklaarde dat het eind juni/ begin juli 2005 was (zie gehoor CGVS, p.4). Rekening houdende met het feit dat deze gebeurtenis zich reeds meer dan 5 jaar geleden voerde is het toch merkwaardig dat u twee verschillende verklaringen hierover aflegt, zeker aangezien het de onmiddellijke aanleiding was voor uw vertrek uit Togo en aangezien dit moment toch een grote impact op u moet gehad hebben. Deze elementen doen ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Dit wordt trouwens versterkt door het feit dat u er blijkbaar in meer dan 5 jaar niet in slaagde enige informatie over (N.) of uw situatie te verkrijgen vanuit Togo.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofdte geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legt tijdens uw gehoor op het CGVS een treinticket voor waaruit blijkt dat u op 13 juni 2011 met de trein van Parijs naar Brussel reisde, hetgeen hierboven niet wordt betwijfeld. Ook de foto's van uw schilderijen voegen niets toe aan uw asielaanspraak of bovenstaande motivering.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Aangaande het feitenrelaas stelt verzoeker dat de volledige naam van zijn vriendin N.M. is en dat N. de afkorting is. Verzoeker stelt voorts dat zijn vriendin vlak voor ze stierf, *“haar laatste adem ingaande”*, heeft gezegd dat haar ouders haar hadden bedreigd toen ze zwanger bleek te zijn van een kind waarvan de vader niet van dezelfde etnische origine was als zij zelf en haar ouders. N. heeft dan halsoverkop besloten om abortus te plegen. Verzoeker stelt nog dat N. in zijn armen stierf en meent dat voorhouden alsof N. enkel het bewustzijn zou hebben verloren, de waarheid geweld aandoet en *“treft 7 jaren na de feiten verzoeker nog steeds in het hart”*. De datum van het overlijden die hij tijdens het eerste gehoor aanhaalde betrof de datum van het overlijden van zijn vader en niet van zijn vriendin.

2.1.2. In het eerste onderdeel van het eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 1A van het Verdrag van Genève en van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (verder: vreemdelingenwet). Verzoeker is van mening dat hij zich wel degelijk in de voorwaarden bevindt om als vluchteling te worden erkend. Verzoeker heeft een gegronde toekomstige vrees voor geweldsdaden van de etnische groep Kabiyé in Togo. Verzoeker meent dat hij geen bescherming kan krijgen van de Togolese autoriteiten nu de familie van dezelfde etnische groep is als de autoriteiten.

Verzoeker werpt in het tweede onderdeel van het eerste middel de schending op van artikel 48/2 juncto 58/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat hij zich minstens in de voorwaarden bevindt om de subsidiaire bescherming te worden toegekend. Volgens verzoeker is het duidelijk dat hij bij terugkeer naar Togo gevaar loopt voor ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing en ernstige bedreiging van zijn leven of de persoon van verzoeker als gevolg van een willekeurig geweld in Togo, zonder dat de overheid in staat is afdoende bescherming te bieden.

In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting van de motiveringsplicht. Verzoeker is van mening dat de ‘Dienst Vreemdelingenzaken’ niet adequaat en geenszins nauwkeurig en op afdoende wijze heeft gemotiveerd. Volgens verzoeker bewijst het CGVS niet dat hij bij een terugkeer naar Togo geen risico op ernstige schade zal lijden. De motivering van het CGVS is aldus verzoeker niet geldig gezien het CGVS is uitgegaan van onredelijke veronderstellingen. Verzoeker meent dat het CGVS de gegevens niet correct heeft beoordeeld en niet in redelijkheid tot zijn besluit is gekomen. Volgens verzoeker is de stereotiepe motivering van het CGVS *in casu* niet adequaat en gaat ze voorbij aan de concrete gegevens van de zaak. Verzoeker meent dat de zorgvuldigheidsplicht niet in acht werd genomen.

In een derde middel werpt verzoeker de schending op van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker meent dat de gevolgen van de beslissing van het CGVS, meer bepaald mogelijke repatriëring, totaal niet in verhouding staan tot het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen. Volgens verzoeker zou deze beslissing tot gevolg hebben dat het leven van verzoeker in gevaar wordt gebracht. Volgens verzoeker kan er geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land overdreven is en totaal buiten verhouding staat.

In een vierde middel werpt verzoeker de schending op van artikel 2, 3, 5 en 9 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM). Verzoeker meent dat hij bij een terugkeer naar Togo het reële risico loopt te worden vermoord of onderworpen aan onmenselijke vernederende behandeling of straffen.

2.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.2. Aangezien de aangevoerde middelen aangaande de vluchtelingenstatus onderling samenhangend zijn worden ze gezamenlijk behandeld.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk

bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder: EHRM) bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker heeft blijkens zijn verklaringen zijn land van herkomst in 2005 verlaten. Na het verlaten van het land heeft hij geen contact meer gehad met zijn land van herkomst en hij heeft sindsdien geen nieuws meer over Togo (gehoor CGVS, p.2, 6). Verzoeker toont niet aan dat hij actueel, meer dan zes jaar na de vermeende problemen, enig probleem zou ondervinden. Van verzoeker, die internationale bescherming vraagt, kan worden verwacht dat hij zich informeert omtrent zijn aangevoerde problemen. De vaststelling dat hij hieraan verzaakt ondermijnt zijn geloofwaardigheid.

In de mate dat hij zijn vrees baseert op een “gegronde, toekomstige” vrees dient te worden opgemerkt dat de vluchtelingenrechtelijke vrees wordt beoordeeld op basis van de actuele situatie in het land van herkomst; een vrees die zich in de toekomst zou kunnen voordoen kan bezwaarlijk het voorwerp van beoordeling uitmaken.

Waar verzoeker poneert dat hij vrees voor gewelddaden door de etnische groep Kabiye stelt de Raad vast dat verzoeker geen element aanvoert teneinde deze aangevoerde vrees te onderbouwen. Evenmin onderbouwt hij aan de hand van enig concreet element de bewering dat hij omwille van etnische origine de bescherming van de autoriteiten niet zou kunnen inroepen.

Omtrent de opmerkingen inzake het feitenrelaas wat betreft de naam van zijn vriendin, blijkt dat verzoeker blijkens de ‘vragenlijst’ de volledige naam gaf van zijn vriendin (vragenlijst, p.3), maar dat hij tijdens zijn verhoor voor het CGVS verklaarde de achternaam van zijn vriendin niet te kennen (gehoor CGVS, p.3), hetgeen niet aannemelijk is. De bewering van verzoeker dat (N.M.) en (N.) hetzelfde zou zijn, kan niets wijzigen aan deze vaststelling.

Voorts blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker niet precies wist om welke reden zijn vriendin plots had beslist om abortus te plegen, maar hij veronderstelde dat het was omdat ze jaloers was op zijn andere vriendinnetjes of omdat de moeder tegen de relatie was (gehoor CGVS, p.3-4). Dat verzoeker nu plots met grote stelligheid komt te verklaren dat hij niet werd aanvaard door de familie omdat hij een andere etnie had, is dan ook op niet te verzoenen met zijn voorgaande verklaringen.

Voormelde vaststellingen doen besluiten dat verzoekers asielmotieven geloofwaardigheid ontberen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De motivering van de bestreden beslissing kan geenszins als stereotiep worden bestempeld. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

De Raad wijst erop dat het proportionaliteitsbeginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

De schending van artikel 5 van het EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd daar de Raad, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak doet over de hoedanigheid van vluchteling (RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet dient het verzoekschrift de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. De uiteenzetting van een "middel" vereist dat zowel de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid, alsook de wijze waarop die regel of dat beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. Verzoeker omschrijft niet op welke wijze artikel 9 van het EVRM werd geschonden, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk wordt aangevoerd.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.1. Verzoeker meent dat hij zich minstens in de voorwaarden bevindt om de subsidiaire bescherming toegekend te krijgen. Volgens verzoeker is het duidelijk dat hij bij terugkeer naar Togo gevaar loopt voor ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing en ernstige bedreiging van zijn leven of de persoon van verzoeker als gevolg van een willekeurig geweld in Togo, zonder dat de overheid in staat is afdoende bescherming te bieden.

2.3.2. Verzoeker brengt geen element bij dat zou kunnen aantonen dat er actueel een situatie van willekeurig geweld heerst in Togo.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont hij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,
dhr. R. SANEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS